

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרִשְׁת יִתְרוֹ - לְזַכֵּר אֶת תַּפְקִידֵנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה

"אֲשֶׁר שֵׁם הָאֶחָד גְּרָשָׁם כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נִכְרִיָּה" (שמות יח, ג)

הדבר מובן כי כאשר קרא משה רבינו את שם בנו אליעזר, ביקש לשבח ולהודות לבורא העולם על שהצילו מחרב פרעה.

אך קריאת השם גרשום מעלה תמיהה: מה תועלת מצא בציון עובדת היותו גר בארץ נכריה? ועוד יש להבין, מדוע לא קרא לראשון אליעזר, הרי נס הצלתו מחרב פרעה קדם להיותו גר במדין?

ה'חפץ חיים' על התורה מבאר שהשמות האלו ניתנו כאשר משה ישב בבית יתרו חותנו. עלינו להתבונן במצב שבו משה רבינו היה נתון באותם הימים.

בכל ארץ מדין היה משה רבינו האיש היחידי אשר האמין בה'. ובוודאי שמעשיו של יתרו עדיין לא היו מתוקנים כלל וכלל.

רק כאשר הגיע יתרו למחנה ישראל, הוא אמר: "עֲתָה יִדְעָתִי כִּי גָדוֹל ה'" (שמות יח, יא). משמע שעד אז לא ידע.

אם כן היה חשש גדול שמא ילמדו משה ובני ביתו ממעשי האנשים הסובבים אותם. כדי להקדים רפואה למכה קרא משה לבנו הראשון "גרשום" - "כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נִכְרִיָּה" (שמות ב, כב).

בכך ביקש לקבוע בנפשו ולהזכיר לעצמו יום יום כי שהותו בעולם הזה, עד אשר ישוב למקומו בצרור החיים, אינה אלא בבחינת גירות בארץ זרה. רק כאשר תשוב הנשמה אל המקום שממנה נחצבה, אפשר יהיה לומר שהוא תושב במקום ההוא.

ה'חפץ חיים' חיזק את דבריו במשל לאחד

אורן חיים בן אלן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט אילן בן ג'וליאט דרוך בן סופיה מיטל בת מלכה טליה עדן אסתר בת שולמית שירי ימנה בת שולמית אנאל חביבה בת שולמית שושנה שירה בת סילביה סיון רבקה בת אלן אסתר אברהם גורג'י בן דליה אפרת

גלית בת מסודי אילנה בת רוחמה שיואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר נועה בת מזל טוב בניאל בן שרה נעמה בת יפה אסף בן סופיה

מאיר ישראל בן רחל ברכה ימנה ניזרי בת טסה- מרדכי ניזרי בן פרחה- מאיה בת עדי סמיה בת סוליקה אורן בן אסתר נעם יצחק בן רחל ברכה שירה שילת בת אורלי לביא ישראל בן תמר חיה מוריה בת רחל ברכה יהודה אריה בן רחל ברכה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה שאול בן סילביה עינת בת רחל ברכה רפאל משה בן רחל רחל ברכה בת פדילה דליה רונית בת סבריה יצחק בן חנון אליהו בן רחל בנימין בן ברכה יהודית אסתר פראדל בת חיה- ימים

זיווג הגון וכשר במהרה

זרע קודש בר קיימא

רפואה שלמה

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלימה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלימה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן ארייס וליילד אורי חיים בן שלי

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאלהיו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

הצלחת ולרפואת אברהם גורג'י בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

ברכת שבת שלום הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

שעה	כניסת לבת	צאת לבת	יציאת חסד
18:39	18:02	16:49	י-מ
18:35	17:59	17:06	ת"א
18:35	17:59	17:07	מיסב
18:38	18:02	17:09	ב"ל

שואל ומשיב בהלכה - קדשת שביעית - חלק ה

האם מותר לסחוט, לייבש או לטחון פירות בעלי קדושת שביעית?

שאלה: **?**

תשובה: **!**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת ציון מספרו 'הכשרות למעשה':

מותר לסחוט פירות הדר כגון, תפוזים ואשכוליות וכדומה, לצורך שתיית המיץ, כיוון שדרכו בכך. וכן מותר לסחוט לימון כדי להכין ממנו משקה לימונדה. **מקורות:** חז"א (שביעית סימן כה אות לב), הגרש"ז אויערבך בשו"ת מנחת שלמה - שביעית (ח"א סימן מו). וכן דעת הראש"ל הגר"ע יוסף כפי שהובא בשו"ת מעיין אומר ח"ה (עמוד נח) וצירף דעות הפוסקים, שאין כלל דין שביעית בזמננו אפילו מדרבנן. עיין שו"ת יביע אומר ח"י (יו"ד סימן לז אות ג). וכן העלה בספר דרכי הוראה - ברנדסופר ח"א (הוראה קפד). וכן נטיית דעת רוב האחרונים להתיר סחיטת פירות שביעית, שרגילים לעשות מהם מיץ, ולא לחשוש להפסד מיעוט הפרי הנותר דבוק לקליפה.

ויש מי שמחמיר. **הערה:** בספר 'אור לציון - שביעית' (עמוד לז), ודווקא זיתים וענבים מותר. ומכל מקום התיר לאכול אשכולית עם כפית, שהוא דרך אכילה. וכן כתב להתיר לתת חתיכת לימון בכוס תה.

מותר לסחוט ענבים כדי לעשות מהם יין. **מקורות:** רמב"ם (פי"א מתרומות ה"ב).

כשמשתמש בפירות הדר בשביעית לצורך שתיית המיץ, יזהר לא לאבד בידיים את הנותר מפירות ההדר לאחר סחיטתם, אלא יניח אותם עד שיירקבו, ואחר כך ישליך אותם לאשפה. **מקורות:** חזון איש - שביעית (סימן כה אות לב), מנחת שלמה (שביעית עמוד קג). אולם, יש להשתדל לסחוט את הפרי עד תומו.

מותר לייבש פירות שביעית, שדרך לייבשן בכל השנים, כגון: ענבים, תאנים, שזיפים, תפוחי עץ וכדומה. **מקורות:** תוספתא (פ"ו הכ"ט), פאת השולחן (סימן כד ס"ד).

דבר שנאכל כבוש, כגון מלפפונים, מותר לכובשו בשביעית. **מקורות:** ספר השמיטה (עמוד ל). וכן מותר לעשות מרקחת [ריבה] מפירות, שדרך לעשות מהן מרקחת בשאר שנים. **מקורות:** חזון איש (שביעית סימן כה אות לב).

מותר לפסטר יין של קדושת שביעית. **מקורות:** שו"ת מנחת שלמה ח"א (סימן כה) אולם נראה מדבריו שלבשל את היין אסור, היות ומתמעט ממידתו בשונה מפיסטור. ואף לדעת הראש"ל הגר"ע יוסף שמתיר מגע גוי ביין מפוסטר עיין הליכות עולם ח"ז (בלק סעיף ו). וע"ע בשו"ת דברי דוד ח"א (יו"ד סימן יג) ובספרו קדושת הארץ - שביעית (עמוד קצ).

אולם בבישול יש להחמיר, מפני שממעט את כמות היין ונפגם טעמו בבישול. **מקורות:** ראה קובץ בית הלל (שנה ט גליון ג).

מותר לטחון בצל שום ופלפל חריף בכדי לערבם במאכל, שיתנו בו טעם. וכן מותר לטחון שקדים ואגוזים כדי לערבם בעוגה וכדומה. **מקורות:** משפטי ארץ - שביעית (עמוד קעא).

שְׁמִירַת שַׁבָּת

מעשה נורא, שקרה עם משפחה אחת שלא שמרה תורה ומצוות (יהי רצון ובורא עולם יחזיר אותנו ואת כל עם ישראל בתשובה שלימה), ונולד להם בן, ועד גיל ארבע שנים הבן לא דיבר מאומה. הלכו לרופאים ומומחים, אולם הם לא הצליחו לרפא את הבן. בצר להם הלכו אל ה'בבא סאלי' זצ"ל וביקשו ברכה עבור בנם. אמר להם הצדיק: "אם תשמרו שבת - הבן יתרפא מיד", ובתנאי זה ברכם. כשיצאו מבית רבינו, האב אמר לאשתו, שהוא יתחיל לשמור שבת לזכות בנו שיתרפא.

האב התחיל לשמור שבת, והבן הבריא והתחיל לדבר, וכך נמשך הדבר למעלה מעשרים וחמש שנים! שבת אחת הם הוזמנו להתארח, והיו במקום אנשים שהפצירו באב ו'כיבדו' אותו בסיגריה. בתחילה סירב, אולם לאחר הפצרות חוזרות ונשנות הסכים. כשחזרו לביתם, מצאו את בנם ל"ע מוטל ארצה ללא הכרה.

זְהִירוֹת מִפְּנֵי הַפְּגִיעָה בַּזֹּלַת

מסופר על מרן ה'חזון איש' זיע"א, שפעם בא אליו מנהל קופת גמ"ח בבני ברק ושאל אותו, אם הוא רשאי למכור תכשיטים ושאר חפצים יקרים, שאנשים מישכנו אצלו כעירבון להלוואות שנטלו ממנו, לאחר שלא פרעו את חובותיהם במועד. הזדעזע מרן מהדברים והשיב: "מוסד גמ"ח המוכר משכונות - טוב לו שלא נברא משנברא".

אחר כך הוסיף ואמר: "תאר לעצמך שראובן נצרך להלוואה ונותן בעבוט את תכשיטי אשתו, ידו אינה משגת לפרוע חובו, ולמחרת האישה יוצאת לשוק ורואה את אשתו של שמעון מתקשטת בתכשיטים שלה, כלום יש בעולם כפרה לצער ולשפיכות דמים של אישה עלובה זו?!".

מינויים

לקבלת העלון חינם במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084

כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26א ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

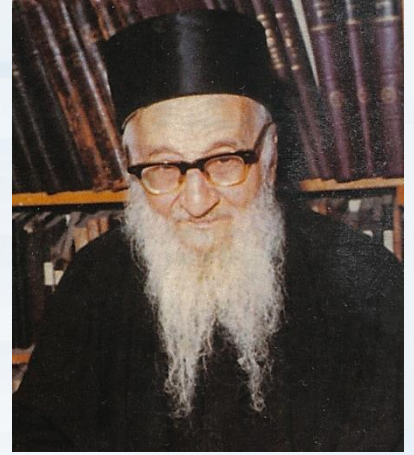
לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל' 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים - המקבל הרב עבדיה הדאיה זצ"ל

המקובל הרב עובדיה הדאיה זצ"ל - נולד בר"ח טבת ה'תר"ן (1889) בחלב שבסוריה. נצר למשפחות רבנים ידועות הן מצד אביו והן מצד אימו. סב סבו, המקובל הרב חיים מרדכי לבטון, שימש כרבה של העיר. בהיותו כבן חמש שנים בשנת ה'תרנ"ה (1894) עלה לארץ ישראל יחד עם הוריו. בתחילה התחנך בתלמוד תורה 'דורש ציון' ולאחר מכן בישיבות 'חסד אברהם' ו'תפארת ירושלים', בהמשך שכר אביו את הרב המקובל שלום בוחבוט שילמדו.

בזמן מלחמת העולם הראשונה נמלט לחלב מאימת הגיוס לצבא הטורקי. בשנת ה'תרפ"ג (1922), כאשר הוקמה ישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה, התמנה לר"מ ללימודי הפשט והסוד. שימש כשליח ציבור בישיבת המקובלים 'עוז והדר' בה התפללו על פי כוונת רבינו האריז"ל. בשנת ה'תרפ"ה התמנה להיות חבר בית הדין של העדה הספרדית בירושלים, ובשנת ה'תרצ"ט (1938) התמנה להיות דיין בבית הדין בפתח תקווה וכיהן כרב העדה הספרדית.

בשנת ה'תשי"א (1950) התמנה לחבר בית הדין הרבני הגדול לערעורים בירושלים. בשנת ה'תשי"ח (1957) שיקם את ישיבת המקובלים בית א-ל, שבה למד בצעירותו, והעביר את הישיבה לרחוב רש"י לאחר שנהרסה בעיר העתיקה. בנוסף בנה לצידה ישיבה ללימוד נגלה בשם 'שלום עבדו', על שם אביו. בשנת ה'תשכ"ד (1963) התמודד על כהונת ה'ראשון לציון', אך לא נבחר.

זכה בפרס בספרות רבנית מקורית על חלקו החמישי של שו"ת 'ישכיל עבדי' בשנת ה'תשי"ט (1959) וכן היה חתן פרס ישראל לספרות תורנית לשנת ה'תשכ"ח (1969). כמו כן זכה באות 'איש ירושלים'. גאון בנגלה ובנסתר. שקדן עצום. נפטר בשבת קודש בזמן רעוא דרעווין, כ' בשבט ה'תשכ"ט (1969). חי כ-79 שנים. ציונו בחלקת הרבנים הספרדים בהר המנוחות בירושלים.

אביו: המקובל ר' שלום. **אימו:** מרת שרה (לבית לבטון). **אשתו:** מרת צלחה (שולמית) (בת המקובל ר' עזרא שרים- נישא בשנת ה'תרס"ז- 1906). **מרבתי:** המקובלים- אביו, ר' שלום, ר' שלום בוחבוט, ר' יצחק שרים ור' יצחק אלפיי. **מתלמידי:** הראשון לציון המקובל הרה"ג

ר' מרדכי אליהו, המקובל ר' מאיר יהודה גץ (רב הכותל וראש ישיבת המקובלים בית א-ל), בנו המקובל ר' שלום מרדכי (ראש ישיבת המקובלים בית א-ל). **בנו:** המקובל ר' שלום מרדכי חיים. **מספריו:** **ישכיל עבדי**- שו"ת שמונה כרכים **שו"ת דע"ה והשכל**- שו"ת בחכמת הקבלה **יוקח עבדיהו**- דרשות והספדים **עבדא דרבנן**- חידושים על הש"ס **עבד המלך**- חידושים על הרמב"ם **שלום עבדו**- דרושים על התורה **יודבר שלום**- הוספות והערות **ש"ה לבית אבות**- פירוש למסכת אבות.

✪ יפר מן הרשל"צ הגאון הרב מרדכי אליהו זצ"ל, אשר זכה לשמש את רבינו שנים רבות, כי בצעירותו היה רגיל ללמוד איתו באותו בית כנסת בליל שבעות והושענא רבא. וסיפר, שהיה רגיל ללכת למקווה שעה קודם עמוד השחר. "פעם אחת ביקש ממני ללכת עימו. ובאותו זמן הייתי בן שלושים והוא בן שמונים. וכיוון שאסור לרחוץ עם רבו בבית המרחץ, טבלתי בחדר אחר, ועד שסיימתי להתפשט, הרב סיים כבר לטבול ולצאת ולא רצה להשאירני לבדי, וחיכה עד שאסיים".

"זמן מעט אחר כך, ביקשו ממני ללכת לאיזה שמחה, והוא סירב באומר, יש שם מדרגות, ואני זקן וכו'. ושאלתי אותו: "כיצד כבודו אומר 'זקן אני' והרי במקווה כבודו עלה וירד את מדרגות המקווה בזריזות?" וענה לי, שמשום צניעות הוא לא הולך לאותה שמחה. אמרתי לו, שזה מה שכתוב בגמרא (בבא קמא צ"ז): "ת"ר: איזהו מטבע של אברהם אבינו? זקן וזקנה מצד אחד, ובחור ובתולה מצד אחר". ופירש תוס' "לא שהיה בו צורת זקן וזקנה מכאן, בחור ובחורה מכאן, שהרי אסור לעשות צורת אדם אלא כך היה כתוב- מצד אחד זקן וזקנה ומצד אחר בחור ובתולה". **וכל זה מחמת הנהגתם, פעם כצעירים לצורך מצוות "וישכם אברהם" (בראשית כב, ג), ופעם כזקנים כנגד יצר הרע "ואברהם נבד" (בראשית יג, ב).** ורבינו הקפיד על דברי ואמר: "אל תאמר את זה עכשיו, דברים אלו תאמר בהספד עלי!".

אחרי מספר שנים נפטר הצדיק, ואני שכחתי מאותה אמירה. וכשהספדתי את הרב, לא הזכרתי את הסיפור הזה. אחרי מספר ימים בא אלי אחד מבני משפחתו וסיפר שהרב בא אליו בחלום ושאל: "מפני מה הרב אליהו לא מספיד אותי?". **והתפלא, כיוון שהספדתי אותו בהלוויה. ואני חכתי בדעתי, אולי לא הספדתי אותו כראוי ונזכרתי באותו מעשה. באזכרת ה'שבעה' שלו סיפרתי את המעשה. וכל זה כיוון שחכמינו אומרים, שהנפטר שומע את מה שמספידים עליו. למחרת בא אלי בנו ואמר לי, שהחכם בא אליו בחלום ואמר לו, שחכם מרדכי הספיד אותך כראוי.**

ר איתו של אביו, המקובל הגאון ר' שלום הדאיה הלכה ודעכה, וכל זאת בשל שקידתו על התורה הקדושה ימים ולילות. על כן היה דואג ביותר, שדבר זה לא יקרה חלילה לבנו. משום כך דחק בבנו לבל יאריך לשבת ללמוד בשעות החשכה ויתן מנוחה לעיניו. כשהאב ביקש זאת, הנמיך רבינו את שלהבת המנורה וסגר את הספר, **אולם, לאחר שהאב נרדם, העלה שוב הבן את השלהבת ופתח את הספרים וכך שקד על לימודו עד אשמורת הבוקר.** באותה תקופה הם התגוררו בישיבת 'פורת יוסף' הסמוכה לכפר סילאון. בחצר הישיבה היה שומר ערבי שתפקידו לשמור על הישיבה מפני הגנבים. הערבי היה אומר, שכל זמן שהאור של רבינו דלק, הערבים לא היו באים, ורק ברגע שכיבה אותו, היו מעיזים להיכנס ולנסות לגנוב, ולכן בגלל רבינו, כמעט לא הייתה עבודה לשומר הערבי.

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט?"
צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה.
בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

פְּגִיעָה וְתוֹצְאוֹתֶיהָ

ל'הצלה', וה' המרחם ונותן יד לפושעים, סידר מראש, שאחד מהחברים שטייל איתנו למד 'עזרה ראשונה', ואף הביא עימו את התיק הדרוש לזה. הוא התחיל לבצע בי 'פעולות החיאה', אך גם כעבור דקות ממושכות ליבי לא פעם, ואני כאבן דומם...

לאחר דקות ארוכות הגיעו אנשי 'הצלה', ולאחר ניסיונות ממושכים הצליחו בסיועתי דשמיא להשיב את ליבי לפעום, ומיד הבהילו אותי לבית הרפואה.

רצה הבורא ודווקא אותו חבר ירא שמיים, שהוכיח אותי לנצור לשוני מרע, הוא זה שהתנדב ללוות אותי לבית הרפואה. לימים הוא סיפר לי, שהוא הבין מיד, מפני מה באה עלי הצרה הזאת – על שביזיתי את חברי ושפכתי את דמו.

עד מהרה הגעתי לבית הרפואה ונכנסתי ל'חדר טראומה'. שם הרופאים גילו, כי גולגולת ראשי נחבלה קשות, ואף ישנו דימום משמעותי במוח. חברי שליווה אותי ישב ואמר תהילים בדמעות כשליבו דואג ומפחד על עתידי. הורי שמעו את מה שהתרחש והגיעו במהירות לבית הרפואה, כשהם מבוהלים ביותר.

חברי ששהה ליצידי, לפני שחזר לביתו, התקשר לאותו בחור שביזיתי אותו רבות, והתחיל לבכות לו בטלפון עבורי. הוא סיפר לי את כל מה שקרה לי, והתחנן לפניו, שימחל לי בלב שלם.

הבחור הנ"ל שהיה בעל לב רחום, אמר שלא הקפיד עלי מעולם, ואף הבטיח להתפלל לרפואתי! לאחר מכן החבר ששהה ליצידי, התקשר והודיע לכל תלמידי הישיבה להתפלל עלי.

ברחמי שמיים ובניסים מרובים, הדימום במוחי נעצר ויצאתי מכלל סכנה, אך עדיין גולגולת ראשי הייתה חבולה, והחבלה במוח גרמה שיתוק מסוים בפניי והם התעוותו.

באותה שעה הבנתי את משמעות הכתוב "מֹת וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן" (משלי יח, כא), וקלטתי, שהכל בא לי בשל הלבנת הפנים והצער שציערתי את חברי, ובפרט שהוא יתום, ועליו הזהיר הקב"ה בתורתנו הקדושה: "כָּל אֱלֻמָּנָה יְתוֹם לֹא תַעֲנֶנּוּ... כִּי אִם צַעֲקַי יִצְעַק אֵלַי שְׁמַע אֲשַׁמַּע צַעֲקוֹתָ" (שמות כב, כא).

ביקשתי מחבריי, שידאגו לכך שאותו בחור יגיע אלי באופן דחוף לבית הרפואה. כשהוא הגיע, נישקתי את ידו, כשדמעות רותחות זולגות מעיני וביקשתי את סליחתו. הוא בכה יחד עימי, ואמר, שהוא מוחל לי בלב שלם.

הוא הוסיף, כי הוא מעולם לא הקפיד עלי, ושהוא מתפלל לשלומי! כעבור מספר ימים הובלתי ל'שיקום', ולאחר תקופה שבת ליבתי. פני נותרו מעט משותקות, כשזה ניכר בעיוות ובכיעור הפנים.

כתבתי כל זאת, למען יראו וייראו, שיש דין ויש דיין, כיוון שביזיתי את חברי על כיעורו ומסכנותו, נהפכתי אני למכוער ומסכן. כיום אני מבטיח, שלא אשוב לכסילותי, ואני תפילה, שה' ימחל לי על שציערתי את בנו, ויסיר ממני חרון אפו.

להלן סיפור מופלא, המעובד מתוך קונטרס 'מתיקות הימים הנוראים' ויש בו כדי ללמדנו עד כמה עלינו להיזהר לא לפגוע בזולת. להלן הסיפור מפי בעל המעשה:

ברצוני לפרסם מעשה, שאירע עימי בבחרותי, וסבור אני, שניתן ללמוד ממנו לקח רב: כשנכנסתי לישיבה גדולה התוודעתי לחברי החדשים שבשיעור א', ומיד הבחנתי בבחור אחד, שמראהו לא היה כל כך נאה בלשון המעטה...

בנוסף, הוא היה מעט צולע. את חטאי אני מזכיר – שמכיוון שהייתי בחור נאה, ומרוב גאוותי ורוע מידותי, סלדתי ממנו ולא רציתי אפילו לומר לו 'שלום'.

בשעות הערב כשעליתי לחדרי, אמרו לי חברי לחדר, שהבחור המכוער הנ"ל תפס מיטה בחדרי, ושהוא לא מצא מקום אחר רק בסמוך אלי ממש...

התאכזבתי ביותר מכך וכעסתי עליו. בשעה שתיים-עשרה בלילה, כשהוא סיים ללמוד הוא עלה לחדר כדי לישון. כשהוא נכנס נדף ממנו ריח לא נעים... באותה שעה גבר עלי יצרי ולעיני כולם סתמתי את אפי בידי, והתחלתי לבזותו בקול. אמרתי לו: "אי אפשר לסבול את הריח הדוחה שלך... לך לישון במסדרון!", והוספתי עוד מילים פוגעניות.

מאוחר יותר נודע לי, כי הבחור היה יתום מאם, וכיוון שכך היה גם 'שבור לב'. הלה יצא מהחדר בפנים אדומות, עמד בצד המסדרון והתחיל לבכות בצער ובמרירות. לבי לב האבן לא נמס מכל זה, וגאוותי מנעה ממני להתחרט על מעשי המכוערים, והמשכתי לדבר עליו דברי גנאי.

אומנם לא לידו, אבל לפני חברי לחדר המשכתי לבזותו. כיוון שאני בעל כישרון להתבדח, הפכתי אותו ללעג וקלס, כאשר הייתי מחקה את הליכתו ותנועותיו. חלק מהחברים צחקו עימי, וחלקם שתקו.

חודש אלול עבר וכך גם הימים הנוראים, ועדיין לא שבת בתשובה על מעשי. אולם יש דין ויש דיין. בימי חול המועד סוכות, יצאתי עם מספר חברים מהישיבה למסלול הליכה ארוך. במהלך המסלול העליתי שוב את הנושא של אותו בחור, ושוב התחלתי לדבר בגנותו.

בחור אחד ירא-שמיים ששמע את הדברים הוכיח אותי ואמר: "נָצַר לְשׁוֹנְךָ מִרַע" (תהלים לד, יד). אך אני עשיתי את עצמי, כמי שאינו שומע. הבחנתי, שאותו בחור התרחק ממני, אך לא התייחסתי לזה, והמשכתי לבזות את הבחור על חסרונותיו...

בסוף המסלול הגענו למעיין, ומאחר שאני אוהב מאוד לשחות, נכנסתי לשחות במים. בין היתר עליתי לשפת המעיין וקפצתי 'קפיצת ראש' לתוך המים, ואז אירע הנורא ביותר...

ראשי נחבט בעוצמה רבה בסלע חד, שהיה בתוך המים!!! חברי שהיו לידי נבהלו מאוד, ומיהרו להוציא אותי החוצה, כשהם מגלים שאינני מגיב כלל... אחד מחברי התקשר מיד

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
אביבה בת איירון ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
חי זידי בן קלרה ז"ל
ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
יעקב בן סלימה ז"ל
ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה
מישא אסתר בת זרהה ע"ה
אברהם בן דינה ז"ל

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל
ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
מסודי בת חביבה ע"ה
אסתר בת גולה גאולה ע"ה
יוסף בר סעדה ז"ל
יעקב בן נעמה ז"ל
שרה בת מורברי רחל ע"ה
אלון בן סעדה ז"ל

תנצב"ה